

Η ζωή και ο θάνατος ενός ιστορικού κλάδου εργαζομένων

Πάνε σχεδόν τρία χρόνια, πολύ πριν η τρόικα και τα μνημόνια βάλουν ασφυκτικά το χέρι τους στον λαιμό του συνόλου των εργαζόμενων, από τότε που ξεκίνησαν οι πρώτες σφοδρές εργοδοτικές επιθέσεις στους χώρους εργασίας των ΜΜΕ. Διαβλέποντας ότι η οικονομική κρίση θα χτυπήσει την πόρτα τους και θα περιορίσει τα αμύθητα κέρδη που συσσωρεύσαν τα προηγούμενα χρόνια, οι βαρόνοι των media αποφάσισαν να εφαρμόσουν πρώτοι απ' όλους το δικό τους μνημόνιο, έτσι ώστε να αντισταθμίσουν τις όποιες απώλειες, επωφελούμενοι προκαταβολικά από τα μνημόνια που θ' ακολουθούσαν.

Στην πρωτοπορία για την εφαρμογή αυτής της στρατηγικής βρέθηκαν οι ιδιοκτήτες των γιγαντιαίων εκδοτικών συγκροτημάτων (Ψυχάρης, Αλαφούζος, Μπόμπολας), για να ακολουθήσουν στη συνέχεια μικρότεροι (Κωστόπουλος, Φιλιππόπουλος, Λυμπέρης), έως ότου πάρουν τη σκυτάλη και όλοι οι υπόλοιποι. Με το πέρασμα του χρόνου, η εργοδοτική επίθεση, από μεμονωμένη σε συγκεκριμένα μεγαλομάγαζα, μετατράπηκε σε συνολική, αφού μεταφέρθηκε σε όλους τους χώρους εργασίας στα ΜΜΕ, μη εξαιρουμένων των δεκάδων παραμάγαζων.

Τα αποτελέσματα αυτής της επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους, που δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί, είναι κάτι παραπάνω από ορατά: μερικές χιλιάδες απολύσεις, πολλές από τις οποίες συναδέλφων που αντιστάθηκαν στην επιβολή των αντεργατικών μέτρων, αυθαίρετες, καταχρηστικές και εξαναγκαστικές μειώσεις μισθών, που επιβλήθηκαν σε δόσεις με την υπογραφή ατομικών συμβάσεων εργασίας και αυτόματη κατάργηση των συλλογικών, εγκαθίδρυση της απλήρωτης εργασίας, εργασιακές συνθήκες γαλέρας για όσους/ες δεν πετάχτηκαν στο δρόμο της ανεργίας: ένα μακελειό από εργοδότες που και στο παρελθόν δεν είχαν διστάσει να βάψουν τα χέρια τους με αίμα.

Απαίδευτοι και άοπλοι μπροστά στην πρωτόγνωρη ολοκληρωτική επίθεση, οι εργαζόμενοι στα ΜΜΕ προσπάθησαν ν' ανασυνταχθούν και ν' αντιδράσουν, διαπιστώνοντας όμως ότι ο εχθρός δεν άκουγε μόνο στο όνομα της εργοδοσίας. Γρήγορα μιν, αλλά αργά για τη σοβαρότητα των περιστάσεων, διαπίστωσαν ότι στο απέναντι στρατόπεδο είχαν παραταχθεί ακόμη και οι συνδικαλιστικοί τους εκπρόσωποι, οι γνωστοί εργατοπατέρες, το ξεπούλημα των οποίων λειτούργησε καταλυτικά ώστε να μην μπορέσει να οικοδομηθεί μια αξιοπρεπής αγωνιστική απερίθεση η οποία θ' ανέκοπτε τη σφαγή που ακόμη εξελίσσεται. Το όπλο των απεργιακών κινητοποιήσεων έμεινε ουσιαστικά θαμμένο και, ακόμη και όταν αξιοποιήθηκε, άλλοτε είχε καμένο φυτίλι κι άλλοτε αποδείχτηκε βραδύκαυστο, αφού επιστρατεύτηκε αποσπασματικά και εκτονωτικά, μην αποδίδοντας, στις περισσότερες των περιπτώσεων, τους αναμενόμενους καρπούς και επιφέροντας ηττοπάθεια και απογοήτευση.

Και καθώς η σφοδρή εργοδοτική επίθεση κορυφωνόταν, οι εργαζόμενοι διαπίστωσαν ότι απέναντί τους δεν είχαν μόνο τα αφεντικά και την ταυτισμένη με τα ιδεολογικά και οικονομικά συμφέροντα των εργοδοτών πλειοψηφία της συνδικαλιστικής τους ηγεσίας. Προκειμένου να επιτευχθεί η επιβολή των εργοδοτικών επιλογών, θεωρήθηκε αναγκαία η διάσπαση του μετώπου των εργαζόμενων από τα «μέσα». Αυτή τη βρόμικη δουλειά ανέλαβε να διεκπεραιώσει μια μερίδα συναδέλφων μας που, διόλου τυχαία, είχε εναγκαλιστεί την εργοδοσία και, βέβαια, την εκάστοτε εξουσία: τα γνωστά τσιράκια της εργοδοσίας, που δεν

δίστασαν να εκδηλώσουν απερίφραστα την περηφάνια τους όταν η πλειοψηφία των εργαζόμενων, κατανοώντας τον σιχαμερό ρόλο τους, τους αποκάλεσε εργοδοτικούς. Προσπαθώντας να σώσουν τα τομάρια τους και έχοντας εξασφαλισμένες δύο και τρεις θέσεις εργασίας, αυτοί οι ξεπουλημένοι «συνάδελφοι» έκαναν τα αδύνατα δυνατά προκειμένου να τρομοκρατήσουν, ν' αποπροσανατολίσουν και τελικά να διασπάσουν τη βάση των εργαζόμενων.

Εφαρμόζοντας τα εργοδοτικά σχέδια που είχαν χαραχτεί στα διευθυντικά γραφεία, στα οποία μπαινόβγαιναν με άνεση, και αλλάζοντας «κοστούμι» ανάλογα με τις συνθήκες που επικρατούσαν σε κάθε μαγαζί, αρχικά επιχείρησαν να δημιουργήσουν τεχνητούς διαχωρισμούς μεταξύ δημοσιογράφων, τεχνικών και διοικητικών υπαλλήλων, προκειμένου να αποφευχθεί η συγκρότηση ενός ενιαίου μετώπου των εργαζόμενων όλων των ειδικοτήτων. Αξιοποίησαν τη νωθρότητα και την αδυναμία της ΕΣΗΕΑ και των υπόλοιπων συνδικαλιστικών ενώσεων, προβάλλοντας τα ελλείμματά τους και αποσκοπώντας στην πλήρη απαξίωση των συνδικαλιστικών οργάνων, ώστε να αποκλείσουν κάθε ενδεχόμενο να αναστηθούν τα τελευταία από την τέφρα τους. Και όλα αυτά με σωματικούς και λεκτικούς τραμπουκισμούς, ακόμα και μέσα στις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων. Στη συνέχεια, όταν η εργοδοτική επίθεση άρχισε να εξελίσσεται συντονισμένα σε όλα τα μαγαζιά και η αγανάκτηση των εργαζόμενων ανάγκασε τα συνδικαλιστικά όργανα να προχωρήσουν στην κήρυξη απεργιακών κινητοποιήσεων συνολικά στον κλάδο, ζήτησαν να εξαιρεθούν τα δικά τους μαγαζιά από αυτές, με το πρόσχημα ότι δεν θίγονται όπως τα υπόλοιπα. Και όταν ήρθε τελικά η ώρα να θιχτούν και τα δικά τους μαγαζιά, επικαλέστηκαν ότι μια απεργία σε αυτά θα ήταν καταστροφική αν δεν υπήρχε η συμμετοχή ολόκληρου του κλάδου...

Στην περίπτωση της *Ελευθεροτυπίας*, η παρουσία και ο ρόλος των εργοδοτικών ήταν εξαρχής διττός. Αρχικά παρέσυραν την πλειοψηφία των συναδέλφων στην εφημερίδα ν' αποφασίσουν τον διαχωρισμό και την απεργοσπασία απέναντι στη 48ωρη γενική απεργία που κηρύχτηκε στον κλάδο τον χειμώνα του 2010. Έπειτα τάχθηκαν κατά των απεργιακών κινητοποιήσεων, όταν η μη καταβολή των δεδουλευμένων άρχισε να γίνεται καθεστώς. Και πρόσφατα, όταν η επιχείρηση έκανε αίτηση υπαγωγής στο άρθρο 99 και οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να προχωρήσουν σε απεργία διαρκείας, με την εργοδοσία να επιχειρεί ν' ανοίξει το φύλλο, καταβάλλοντας ψίχουλα αντί των δεδουλευμένων κι εξασφαλίζοντας ελάχιστες από τις υπάρχουσες θέσεις εργασίας, αυτοί επέλεξαν να ταχθούν ανοιχτά υπέρ της διακοπής των κινητοποιήσεων, προχωρώντας ένα βήμα παραπέρα και υπογράφοντας υπέρ της ένταξης της επιχείρησης στο διαβόητο άρθρο-καταδίκη του πτωχευτικού κώδικα.

Σε αντίθεση με τα υπόλοιπα μαγαζιά, τα περισσότερα τσιράκια της εργοδοσίας στην *Ελευθεροτυπία* δεν φόρεσαν ποτέ κοστούμια και γραβάτες, και γι' αυτό κατάφεραν να μείνουν για καιρό δυσδιάκριτοι. Αλλά το ντύσιμο με παλαιστινιακά φουλάρια και οι αριστερίζουσες ατάκες δεν κατάφεραν τελικά να τους κρατήσουν αόρατους. Η ζωή της *Ελευθεροτυπίας*, όπως και ολόκληρου του κλάδου, στιγματίστηκε ανεπανόρθωτα από τη δράση αυτών των «συναδέλφων». Και η δική μας ιστορία θα γράψει ότι ο θάνατος της *Ελευθεροτυπίας*, όπως και ολόκληρου του κλάδου, θα είναι δική τους ευθύνη.

ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΟΘΗΚΑΝ

Συνέλευση έμμισθων, άμισθων, «μπλοκάκηδων», «μαύρων», ανέργων και φοιτητών στα ΜΜΕ
katalipsiesiea.blogspot.com